

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 570/2016
07.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у предмету предлагача Г.Љ. са боравиштем у К., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 И 618/15 од 01.02.2016. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4 И 618/15 од 01.02.2016. године, у другом ставу изреке.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 И 618/15 од 01.02.2016. године, у првом ставу изреке, утврђено је да је предлагачу Г.Љ. са боравиштем у К. повређено право на суђење у разумном року у извршном поступку који се води пред Трећим основним судом у Београду у предмету Ив 444453/10. У другом ставу изреке, одбијен је захтев предлагача за одређивање примерене накнаде за повреду права на суђење у разумном року у износу од 100.000,00 динара. У трећем ставу изреке, предлагачу су досуђени трошкови поступка у износу од 780,00 динара, који износ ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова у року од три месеца од дана подношења захтева за исплату.

Против наведеног решења, предлагач је благовремено изјавила жалбу, из свих законских разлога, оспоравајући га у погледу одлуке о примереној накнади.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 6/15), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које се у поступку пази по службеној дужности, а жалбом се не указује на друге битне повреде поступка које би биле од утицаја на законитост и правилност побијаног решења.

Из списка произилази да је предлагач, дана 17.11.2015. године, Вишем суду у Београду, поднела захтев за заштиту права на суђење у разумном року у извршном поступку који се води пред Трећим основним судом у Београду у предмету Ив 444453/10. Виши суд у Београду је, увидом у списе Трећег основног суда у Београду Ив 444453/10, утврдио да је Ј. а.д. из Б., као извршни поверилац, поднела дана 28.04.2005. године, Четвртом општинском суду у Београду, предлог за извршење против предлагача, као извршног дужника, ради извршења на основу веродостојне исправе и то наплате износа од 74.434,15 динара, са означеном каматом. Решење о извршењу по наведеном предлогу донето је 22.09.2005. године, а експедовано 26.05.2006. године. Виши суд у Београду је детаљно описао ток поступка и предузете процесне радње. Поред осталог, утврдио је да предлагач ни после више година није одјавила пребивалиште у З., нити пријавила боравиште у К., па иако је достава решења о извршењу покушана још 06.09.2006. године, решење о извршењу није могло бити уручено предлагачу. Извршни поступак није окончан.

Имајући у виду протек времена од момента када је поднет предлог за извршење, Виши суд у Београду је побијаним решењем утврдио да је повређено право предлагача на суђење у разумном року. При томе је виши суд, с обзиром на изузетно велики допринос предлагача као извршног дужника трајању поступка, закључио да предлагачу не припада право на новчану накнаду због повреде утврђеног права.

По налажењу Врховног касационог суда, нису основани жалбени наводи о томе да предлагачу, због тога што је утврђена повреда права треба одредити накнаду.

Одредбом члана 86 став 1. Закона о уређењу судова, прописано је да ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права на суђење у разумном року.

Примерена накнада због дугог трајања поступка се не одређује у сваком случају, већ зависи од тежине повреде овог права. У конкретном случају предлог за извршење поднет је још 28.04.2005. године, па се повреда права на суђење у разумном року огледа у неразумно дугом поступању суда, с тим да постоји велики допринос предлагача трајању поступка, због чега, по правилном закључку првостепеног суда, тежина повреде не оправдава одређивање накнаде у новцу. Наиме и по налажењу Врховног касационог суда утврђење повреде права на суђење у разумном року представља довољну сатисфакцију предлагачу у конкретном случају, те је стога правилно одбијен захтев предлагача за накнаду у новцу.

На основу члана 401. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**